

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva,,

za Kranjsko, Stajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Hinko Likar: Čebelarjeva opravila meseca novembra — Hinko Likar: Navodila k umni čebeloreji. — A. Žnideršič: Jurančičeva »mera in razmerje.« — Dopis. — Listnica uredništva. — Inserat.

Čebelarjeva opravila meseca novembra.

Nekateri dnevi meseca oktobra bili so solnčni in topli; čebele so pridno letale in tudi donašale cvetni prah, kateri jim bode v prvi spomladi, zlasti še, ako bode takrat slabo vreme, prav dobro služil. Dobro bi bilo, ako bi mogle čebele tudi v mesecu novembru nekaterikrat izleteti; ne toliko zaradi cvetnega prahu, kakor zato, da se pred zimo še enkrat osnažijo in očistijo; potem boljši in lažje prezimijo. Ako bode toraj v novembru kak lep dan, le spusti, dragi čebelar, čebele, da izlete ter se osnažijo. Ako pa bode postalo mrzlo, potem pa se morajo čebele pripraviti za prezimovanje. Kako se to zgodi, omenil sem že v nekem članku. Zloži namreč panj na panj, močne spodaj, zgoraj in na straneh, slabeje pa v sredo. Okoli in okoli zapaži panje z otavo; izletalnice zapris plehatimi zapahi, vrata čebelnjaka oblazini ter potem dobro zapri. Dobro je, da deneš zadaj v panje vrečice, nabasane z otavo ali mahom, ali pa spleteno slamo, katera odvrča mraz in zadržuje gorkoto. V čebelnjaku nastavi pasti ali strupa mišim in podganam, kajti te se zelo rade vgnezdijo v čebelnjaku, navadno med ali nad panji, ker je tam gorkeje ter potem vznemirjajo čebele. Te se radi nemira odločijo od gručice ali kepe ter navadno od mraza otrpnejo in umrjo. Pri čebelah je s tem končano delo za tekoče leto. Čebelar naj pa ne miruje; v dolgih zimskih

večerih naj pridno prebira „Slov. Čebelarja“ in čebelarske knjige, ali naj pa vdeluje panjem okvirčke, naj kuha, topi in stiska iz satovja vosek itd.

Čebelarski pozdrav!

Hinko Likar.

Navodila k umni čebeloreji.

Podaja Hinko Likar

VIII.

Kako pa naj si pripraviš panje s premakljivim satovjem? — Ker vem, da si vsak čebelar gotovo ne bode mogel ali hotel napraviti novih panjev z okvirčki, zato hočem najprvo omeniti, kako naj se stari kranjski panjovi prenarede za premakljivo satovje. — Razderi stari panj! Ako je isti nizek, naredi stranice vsaj za 1 *cm* višje ter vreži na notranji strani, na vrhu, po dolgem vsake tranice 1 *cm* visoko in pol *cm* globoko zarezo ter zbij panj zopet skupaj. Pokrov pritrdi z vijaki, da ga lahko prilično odvzameš, kajti mnogo lažje se opravljajo dela v panju od zgoraj. — Panj je zdaj skoro ravno tak, kakor pred, le 1 *cm* je višji in stranici imata na notranji strani zgoraj po dolgem 1 *cm* visoki in pol *cm* globoki zarezi. Zdaj si pripravi natančno 25 *mm* široke in pol *cm* debele remelčke, kateri naj bodo tako dolgi, da jih lahko počez panja v gori omenjene zareze vložiš ter iste notri in ven premikati moreš. V pol *cm* debelo stran remelčkov zabij na eni strani dva majhna žeblička tako globoko, da molita 1 *cm* iz remelčka. Ta dva žeblička imata to nalogo, da se remelčki ne morejo skupaj stisniti ter, da so vedno v pravi daljavi drug od drugega oddaljeni. Remelček z žebličkom vred mora toraj meriti 35 *mm*.

Ko so remelčki v zarezo vloženi, položi na sredo teh remelčkov po dolgem, kakor panj dolg remelček, katerega tišči pokrov na počezne remelčke, da se ne morejo pri osipanji ali ogrebanji rojev premikati. Prav dobro je, da so vsi panji enako široki, da potem, ako je treba, lahko satnike iz tega v drug panj prekladaš. Predno pa remelčke v panj vložiš prilepi na spodnjo stran vsakega remelčka ravno po sredi 1—2 *cm* široke začetke umetnega, ali pa tudi naravnega satovja, kar služi čebelam kot vodilo, kje in kam naj stavijo satovje. Ako si vse to natančno naredil, delale bodo čebele satovje popolnoma natanko in pravilno. Ti pa, dragi čebelar, storil si v čebelarstvu velik korak naprej! Zdaj Ti je odprta notrinja panja, zdaj imaš čebele v rokah?

Akoravno pa ima tak panj velike prednosti pred starim, vendar je še pomankljiv, ker čebele satovje na stranice prikitajo ter moraš satovje na straneh odrezavati, ako hočeš satnike iz panja jemati. Pri tem delu se pa lahko med cedi in zgublja ter privabi tudi lahko roparice. Zaradi tega je pa najboljšje, da si napraviš panje z okvirčki, in sicer z okvirčki velike mere. Najimnitnejši čebelarji sveta so spoznali, da so okvirčki velike mere mnogo boljši za razvoj in prezimovanje čebel, kakor okvirčki male mere. Na velikih satnikih matica lažje in hitreje stavi zalego, ker dela velike kolobarje in se ji ni treba vedno ali tolikokrat premikati iz sata na sat.

Tudi prezimijo lažje čebele na velikih satnikih, ker se jim ni treba v zimi premikati in seliti iz sata na sat, ampak dobijo navadno na satih, katere v jeseni obležejo, za vso zimo zadosti medu. Navadno se vležejo zdolaj ter se potem tekom zime premikajo proti vrhu sata. Ker gre gorkota čebel tudi vedno višje, zato pridejo čebele vedno na nekoliko segreti prostor, kar jim gotovo dobro dene. Ako so pa satniki majhni, morajo se čebele vedno proti koncu panja, toraj na vedno mrzleji kraj premikati in dostikrat poleg medu za vedno otrpnejo — od mraza. Toraj lahko izvidiš, dragi čebelar, da so panji z veliki mi okvirji mnogo boljši od onih, z majhnimi.

Panjev z velikimi okvirji je pa zopet več vrst. Med najboljše prištevamo vsekako Gerstungov panj, katerega iz lastne, večletne skušnje, najtopleje priporočam. Skušal sem že precej vrst panjev, a med vsemi mi Gerstungov panj najbolj ugaja. Letos bili so sicer vsi panji težki, kot še nikdar, kar čebelarim, a zmagal je Gerstungov panj. Navadni kranjski so imeli največ 22 *kg*, Gestungov pa 42. To, dragi moj čebelar, je precejšnja razlika! A tudi v slabih letih bil je najboljši, tako lansko jesen, ko je bila slaba letina, kot še nikdar. Drugim panjem sem moral že v jeseni med dajati, Gestung-ovi so ga imeli skoro vsi toliko, da so prezimili, nekateri še celo nekaj več. — Oprimate se toraj Gestungovih panjev, saj niso dosti dražji, kot drugi, a donašajo več dobička! Narede naj se bolj primitivno, saj ni treba nobenih olupšav. $\frac{3}{4}$ palca debele žaganice popolnoma zadostujejejo. Pokrov naj se naredi tako, da se lahko odvzema, kadar je potrebno. Okvirčeki so 40 *cm* (svitlobe) visoki, in 25 *cm* (svitlobe) široki. V vališče, t. j. spredaj pri izletalnici, vloži 5–6 takih okvirčekov zadaj pa vloži polovičarje, t. j. okvirčke, kateri so polovico manjši, v dveh vrstah. Med zgornjo in spodnjo vrsto naj bode 6 *mm* prostora, da čebele lahko skozi lazijo. Zaradi tega mora vsaka stranica imeti dve zarezi, eno zgoraj, drugo v sredi. Natančni popis in tudi podoba prinese „Slov. Čebelar“ v kratkem.

Jurančičeva „mera in razmerje“.

A. Žnidarskič.

Vedno jih je bilo čebelarjev, ki so se oprijeli ene mere, ne morda radi tega, ker je ta mera naravnemu razvitku čebel najbolj priležna, ne morda radi tega, ker so jo preskusili in našli, da je za njihove razmere najbolj pripravna, temveč vsled tega, ker so dobili knjigo v roke, ki je to mero priporočala, ali pa so jo pri kakem čebelarju videli. Na to mero in s tem tudi na panje so se tako privadili, da se jim je, če so pozneje tudi kako drugačno mero ali drugačno narejene panje poskušali, vse le nepripravno zdelo. Saj so tudi stari kmetje rajši ostali pri starem kresilu, kot da bi z žveplenkami prižigali. A take stare navade se polagoma zgubijo in človeštvo, ki stremi le po napredku, oprime se vedno onega, ki je preskušeno za boljše. Seveda se to ne zgodi kar takoj, ker ima večina ljudi vedno svoje pomisleke, a dobra stvar ima vedno zagotovljeno prihodnost. Istotako je v čebelarstvu.

Koliko boja je bilo proti Dzierdronovemu izumu? Kako se ga je pobijalo od vseh krajev? A pomagalo ni nič! Dzierdzon je ostal in njegov sistem je obveljal. Važen korak je bil s tem storjen v napredek čebelarstva in v obče so se razvijali pripomočki do pravega izkoriščanja čebele. Iznašli in sestavili so od tedaj panje različnih oblik in mer, preskušali ene in druge. Da bi bil pa kdo proučeval mero in panje po naravnem zakonu, po naravnej potrebi čebele, tega nam ni nikdo od vseh onih iznajditeljev in izboljševalcev storil pred Gerstungom.

Gerstung je nastopil s povsem novo teorijo pred čebelarje. On je po večletnih izkušnjah, jemal mero edino le po naravni potrebi čebele. Hotel jim je urediti bivališče, kamor bi mogle v najugodnejših okolnostih do viška svojega razvitka priti. Iskal pa je tudi sredstva, pomagati čebelam ob neugodnih časih in ob neugodnih letinah, tako, da čebelar tudi v takih časih dobre uspehe doseže; njegova teorija se v bistvu razločuje od one starih čebelarjev. On dokazuje na temelju pravega spoznanja čebelne narave vsak nauk, vsako opravilo.

Čebelarju, ki je zasledoval naravni red čebel, ki je proučeval njihovo naravo, ki mu je bilo na tem, da najde pot v to čudezno družino, odprle so se oči, ko je čital Gerstungove knjige. Našel je toliko vodilnih misli, da je takoj uvidel, da le po tej poti mogoče je spoznati to, kar je iskal. Knjige, ki jih je dosedaj čital, priporočale so posamezne nauke le nekako primerno, le zato, ker so se enemu ali drugemu posrečili, Gerstung pa dokaže, da mora vse tako biti, on dokaže z dokazi: Tako in nikdar ne drugače. Čitati je treba njegove knjige s zanimanjem in potem še le izreči sodbo o njegovih naukih; preskusiti je treba temeljito njegov panj in potem še le izreči uničujočo sodbo. Gospod Jurančič pa ni storil ne eno, ne drugo; on se huduje nad onimi, ki Gerstungov panj priporočajo, ne da bi ga docela poznali, ve pa gotovo ne, kako se dan za dnem čebelarji vedno bolj oprijemajo Gerstungovega panja, ve tudi ne, da na Štajerskem, zlasti pa na Koroškem vže čebelarijo z najboljšimi uspehi z Gerstungovimi panji. A ne samo to, Gerstungove teorije oprijeli so se tudi znameniti čebelarski pisatelji; poskušnje so jih nehote privabile v njegov tabor. Leto za letom množi se število njegovih somišljenikov in lahko rečem, da ne bo trajalo dolgo, da se bodo vsi Nemci, ki čebelarijo sedaj z različnimi merami, oprijele racijonelne mere.

Mogoče mi bi bilo o Gerstungovi teoriji obilo dokazov navesti, ker pa bo za to še obilo prilike in časa, hočem sedaj le na Jurančičev članek odgovarjati.

Gospod Jurančič pravi, da je gola domišljija, ako kdo trdi, da so oni panji najboljši, ki se od zgoraj odpirajo, a on ne pove zakaj naj bo to domišljija in ne dokaže, da so ravno tako pripravní dunajski, kot Gerstungovi.

Gerstung pravi, da bi se bal sam 70 takih panjev racijonelno opravljati, med tem, ko z 200 njegovimi panji prav lahko čebelari.

Jaz mu pritrdim, ker sem skusil v enih in drugih čebelariti.

Ako hočeš v dunajskem panju kako delo ali operacijo izvršiti, ali se v čebelnem stanju prepričati, ne moreš to drugače, nego da vzameš okvirje popolnoma in jih začasno postaviš na stojalo. Za to delo imeti moraš klešče,

— (orodje, ki ga pri Gerstungovem panju ne potrebuješ) — da ti je moči okvirje iz panja vleči. Ako je panj dober, okvirji z medom napolnjeni, je prava težava okvir, kateri je navadno dobro prilepljen, iz panja dobiti. Treba je pa okvirje največkrat vse iz panja vzeti in jih zopet nazaj devati. Kako lahko se pri tem prigodi, da se okvirji ne zložijo v takem redu nazaj v panj, kot so stali poprej. Nered, ki se s takim delom v panju naredi, se slabo plačuje. Navadno so ti panji, ako svetloba naravnost v notranjščino ne sije, zelo temni in ne moreš ne čebel ne okvirja razločiti.

Na kako lahek in jednostaven način pa se vsako delo v Gerstungovem panju izvrši. Ves panj, ko ga odkriješ, izpostavljen je svetlobi, tako, da ti je mogoče vsako malenkost v njem opaziti. Za marsikak slučaj zadostuje, ako privzdigneš osrednji okvir, da se o stanju ljudstva prepričaš. Za večja dela pa ni treba družega, nego okvir za okvirjem nazaj odmikati, dokler prideš do onega, kar želiš izvršiti. S tem mogoče ti je okvir od obeh strani pregledati ne da bi pri tem čebele iznemirjal, ne da bi okvirje iz panja jemal in čebele raztresaval in ne da ti je treba okvirje z eno roko s težavo iz panja in zopet v panj prekladati. Ko si izvršil svoje delo v Gerstungovem panju, pritisneš okno na okvirje, da se zopet stisnejo in pridejo v prvotno stanje, ne da bi ti bilo treba skrbeti, da ne bi okvirjev zamenjal.

Čudno se mi zdi, ko g. Jurančič pripoveduje „da se tako veliki sati še na mirnem stališču gotovo potrgajo.“ Sklicuje se na take nezgode, ki se so njemu samemu pripetile.

Jaz sem čital vže obilo protidokazov Gerstungovim naukom, a do take trditve še nisem prišel. Neverjetno se mi zdi, da bi se g. Jurančiču to pripetilo, ako bi pravilno čebelaril. Povedal bi mu le to, da napredni čebelarji uporabljajo tudi v njemu priljubljenemu dunajskemu panju za plodišče cele okvirje, — kateri so za malenkost manjši od nacionelnih*). Imel sem letos 30 Gerstungovih panjev, v katerih so imeli nekateri sati nad 5 kg medu, a o kakem potrganju ni bilo nikagega sledu. Priznati moram, da mi je nekoč tak težak okvir iz rok padel, a razen malenkostnih vtiskov ni bil nikjer pohabljen.

Zagovorniki tega panja nikakor ne trdijo — kakor Jurančič piše — da so v tako širokih panjih močna ljudstva zagotovljena. Zagovorniki tega panja trdijo, da je treba v tak panj le močan roj ogrebsti, da mora imeti ta roj dobro matico, da je treba tak roj prvi čas po potrebi špekulativno pitati, da je treba pravočasno plodišče razširjati in da se je treba čebelarjenja temeljito naučiti, predno se hoče v tem panju prave uspehe doseči. Zagovorniki pa tudi trdijo, da se pri takih okolnostih, ljudstva ugodnejše v Gerstungovi meri razvijajo, nego v vsaki manjši.

Priznati moram g. Jurančiču, da je v nekaterih krajih zgodnji roj, ki ima 10.000 čebel več vreden, kakor 14 dni poznejši z 20.000 čebelami, a priznati mora g. Jurančič tudi, da je zgodnji roj z 20.000 čebelami še več vreden; akoravno za nekatere kraje zdomen roj plemenjaku več škodi, nego bi on sam za 14 dni dobička dal.

*) Sicer ožji, a vender se celo višji. — Op. ured.

Prednost Gerstungove mere obstoji ravno v tem, da se v njej čebele v spomladi ugodnejše razvijajo, kakor v vsaki drugi manjši meri. Ko nastavlja matica zalego, nastavlja jo vedno v obliki kroga, — kolikor širši okvir, toliko večji krog zalege lahko nastavi. Kako omejeno zamore se tedaj zalega v dunajskem stojaku širiti, ker so prvič polokvirji ožji in nižji, drugič pa je prostor za plodišče razdeljen v dve etaži. V gornji etaži so čebele prezimile; v centru tega prostora prične tedaj matica zalego nastavljanje. Zalega je s tem omejena samo na gornji prostor; matica prekorači ta prostor zelo nerada in to le v skrajni sili. Ti polokvirji so Gerstungu pravi trn v peti. On je spoznal, kaka ovira za razširjanje zalege so deščice, ki tvorijo dolnji del gornjega in gornji del doljnega okvira; kaka ovira je prazen prostor, ki pogaja razvrščenje obeh etaž. A ne samo Gerstung, tudi drugi čebelarji praktiki skušali so tem nedostatkom različnim načinom, ki jih ne morem tu navajati, odpomoči, kar se pa vendar ni dalo drugim potom izvesti, kot tem, da je treba za plodišče le cela nepretrgana satovna površja uporabljati.

Ako gremo iz tega stališča, da se panj opravlja od zgoraj in da določimo medišče nad plodiščem, imeti moramo medišče premakljivo. Sicer pa Gerstung sam prizna, da je medišče lahko tudi zadej.

Res je, da potrebujejo Gerstungovi panji več prostora, kot dunajski, (akoravno Gerstung to zanika) a delo v teh panjih je v primeru z dunajskimi, prava igrača. Svetloba Gerstungovih čebelnjakov, jednostavnost vsacega opravila, nadkriljuje tudi ta malenkostni nedostatek, ki se ga usoja g. Jurančič „važnim faktorjem za občno slovenske čebelorejo glede kapitala za novo postavljene čebelnjake“, kot nepotrebno in potrata navajati.

Tudi vsakovrstna ropotija in priprava, kakor se poljubi g. Jurančiču posamezne dele Gerstungovega panja imenovati, njemu ne dopade. Radovedni smo le koliko manj ropotije ima on pri dunajskem stojaku? Vrata mora imeti; mesto ločilne deščice v dunajskem z dvema vehama, ima Gerstungov panj pokrov z eno veho, mesto dveh oknic v dunajskem, ima Gerstungov eno okno, mesto da po zimi stlačiš slamo v medišče in za plodišče dunajskega, napravljiva Gerstung, radi boljšega prezimljenja in jednostavnosti, slamnate pokrove, kateri ne samo zmanjšajo prostor in vzdržujejo gorkoto, temveč, ker so iz nepretisnjenih slamnatih bilk, ventilirajo panj tako, da odvajajo plesnobne glivice in okužen zrak iz njega.

Naravnost smešen je pa g. Jurančiča nazor o „Luftbalonu“. Jaz ne vem, ali g. Jurančič misli, da niso prve korifeje dunajskega stoječega panja prej vedele, „da ni na svetu boljše in pripravnejše priprave za krmljenje čebel, kakor je sat.“

Dandanes ima vsak napreden čebelar, najsi čebelari v kateremkoli panju, svoj aparat za pitanje; vsi pa priporočajo pitanje od zgoraj, to je nad tistim mestom, kjer imajo čebele svoje gnjezdo, svoj centrum, tako, da ne bi jim bilo treba mrzlih ulic prehoditi in gorkoto iz zimskega klopka zgubiti, da dobé svoj živež nad sabo. Da bi pa kedo v takih časih panj odpiral, ki je do čebel samih za zimo zalepljen, čebele vznemirjal in mraz dovajal, tega tudi g. Jurančiču z njegovim, z raztopljenim sladkorjem napolnjenim

satom, ne svetujem. Ravno tako ne morem nikomur svetovati, da bi po g. Jurančiča nasvetu „v majhnem piskru iz kuhinje, v kojem se je v jutro zajutrek kuhal, opoldne čebelam obedovati dal“; svetoval bi mu rajši, naj skuha v piskru še večerjo, predno bo pital, kajti opoldne noben čebelar ne pita, iz znanih vzrokov; tak „delaven“ pisker pa naj ima vsaj po noči mir, da se ne bo čebelam gabilo iz njega vživati, kajti med zasluži čednejše in lepše posode, kot je tak zamorček, ki ostane črn, če ga še tako umivaš.

Gerštungov slamnati pokrov, platno nad vališčem in balon se pri tem panju ravno tako lahko pogrešajo, kot pri vsakem drugem. Tedaj ti pa ostaja panj bolj jednostaven, nego vsak dunajski. Gerštung pa, ki je mož, kateri stremi po dovršenem čebelarstvu, omislil si je take naprave, ki dajejo čebelam in čebelarjem dosti ugodnosti.

Naši čebeljnaki postati morajo pravi, uzorni čebelnjaki, kjer je vsaka stvar za svojo rabo in vsaka na svojem mestu; oni naj bodo, kakor njih prebivalci, uzor reda in natančnosti.

Istotako postati moramo i mi Slovenci napredni čebelarji, sprejemljivi za vse, kar je boljše.

Navesti bi imel še mnogo, ki bi govorilo gotovo ne v prilog g. Jurančiča članku, a ker vem, da je veliko naših čebelarjev vže letos poskusilo Gerštungov panj, s katerim so se, kakor je videti iz dosedanjih poročil, najboljši uspehi dosegli, kateri so g. Jurančiču najboljši odgovor; bodem le še svoje uspehe o Gerštungovih panjih navel.

Prvi roj imel sem dné 4. junija t. l.; ogrebel sem ga z najlepšim upanjem v Gerštunga panj ter ga postavil na tehtnico. Upanje, ki sem ga stavil v Gerštunga, me ni varalo, temveč me je presenetilo, kajti ta roj prinesel mi je medu in satovja celih 45 kg; 15 kg pustil sem mu za zimo, ostalih 30 kg sem pa z največjo hvaležnostjo spravil v ômaro. A tudi drugih 29 rojev je še nekateri dosegel prvega a noben drug sistem ni dosegel Gerštungovega! — Kar je dobro, mora obveljati!

Dopisi.

Z Črnegavrha nad Polhovemgradcem. Sporočam, da je bila pri nas čebelarska letina zelo zelo slaba in čebelarji jo bodo pomnili, kot bodo pomnili ono v letu 1896. Z upom in strahom pričakujemo prihodnje spomladi in sploh letine, ker če bo prihodnje leto slabo, potem bomo prišli čisto na nič. Moj sosed in jaz se ne moreva sicer posebno pritoževati, kajti reči moram, da sva srečo ogrenila, ker sva peljala čebele v ajdovo pašo v Poljane pri Št. Vidu nad Ljubljano. Suhe sva postavila tja, a dobile so vendar dovelj za zimo in še nekaj pitanca se je pridelalo. Kdor jih od nas ni dal v pašo, ostale so mu suhe in usmiliti se jih morajo Bog in čebelarji, da ne popadajo čez zimo. S sosedom sva dobila pogum, da jih bova tudi v prihodnje prepeljala v boljše paše. Povem tudi, da bom že letošnjo zimo preskrbel panje velike mere, kajti prepričal sem se ravno letos pri nekaterih čebelarjih, kake uspehe so imeli z veliko mero. Odkril bi se človek pred Lužarjevimi*) „ger-

*) Hišni priimek gosp. Gašperja Bizjana iz Podatika. — Op. ured.

stungovci“, taki so. Naši navadni, s kravjekom zamazani panji so le zastarela šara, vendar bi se tudi ž njimi dosegli še kaki uspehi, ko bi se čebelarilo ž njimi tako, kot se priporoča v „Čebelarju.“ Sprevidim pa, da se naša prejšnja čebeloreja ne da primerjati z novo, tako zboljšano in napredno, katera se, kakor sem opazil, zelo hitro razširja med našimi čebelarji. Res je treba pri novih panjih več natančnosti in tudi je treba nekaj več umeti o čebelarstvu, kot nam je bilo treba prej, a če preberamo „Čebelarja“ se nam odpirajo polagoma oči, in že sedaj me ne skrbi znati vsaj približno tako čebelariti, kot priporoča naš „Čebelar.“ — Prihodnje leto ob tem času poročal bom, kako se mi bo obnesel prvi poskus z veliko mero. Vem, da se pokažejo pravi uspehi velike mere še-le potem, ko si čebelar močne panjove zaredi, ki dajejo tudi močne roje, vendar, kakor sem obljubil, poročal bom, kako sem pričel in tudi pozneje, kako bom nadaljeval.

Vse čebelarje naj Bog živi!

Francišek Peternel.

Listnica uredništva.

Gospod P. Š. v K.: V imeniku se bo spremenilo, kot želite. — Gosp. F. T. na S.: Zaježeni panj si bodele ogledali lahko na občnem zboru čebelarskega društva, katerega bomo v prihodnji številki naznanili. — Gosp. J. P. v G.: Cena za lanski letnik stane 1 K, oziroma 45 kr., ker je prva številka že pošla. — Gosp. A. J. v B. B.: Med v satovju dobite lahko v večjih množinah pri gospodu Matiju Lebarju v Vučji vesi pošta Križevci na Štajerskem. — Več gg. dopisnikom: Če bo le mogoče, pribečili bomo, kar je zaostalo v prihodnji številki, ki bode izšla s 16 stranmi. Da ne bi računali z društveno blagajno, bi izšel »Čebelar« že večkrat na celi pol; ko bo taista v redu, se bo dalo že kaj več storiti. — Pozdrav!

Čebelarska zadruga

v Št. Petru v Savinjski dolini

prodaja ameriksanske panje (pa ne po Pavlinovi preosnovi) po 3 gld. Gerstungove po 2 gld. in domače po 1 gld. — Umetno satovje po 2 gld 1 kg. — Izmetalnice po 5, 8 in 10 gld. — Vse drugo potrebno čebelarsko orodje po najnižji ceni pošteno izdelano. — Cenik brezplačno.

Za čebelarsko zadrugo:

JOŽEF KLOPČIČ

nadučitelj v Št. Petru v Savinjski dolini. (Štajersko)

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Francišku Črnagoju, nadučitelju na Barju pri Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Francišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.